

De l'ombra

MARISA OLIVERA I TORRES

(Barcelona)

(Finalista)

L'amor que deses
sempre deixa petjada:
l'olor de l'ombra.

Som al nadir,
just al punt d'esbalçar-nos.
Deixem-hi l'ombra!

Silent, fugaç.
Ombra de papallones.
Érem amor.

Mateix paisatge,
la tarda n'és una altra.
Encara l'ombra...

Vell faroner,
cerco en la mar fonda
l'ombra d'un bes.

Branques que tremen
quan els vent les abrusa.
Dansen les ombres.

Clivella antiga
on no hi caben les ombres,
plena d'absència.

Una ombra blanca
damunt dels llençols negres
la lluna absent.

Amics els arbres!
Veu de fusta que crema...
Ombra callada.

Miro l'estany
plàcid que encara guarda
uns ulls d'ahir.

En l'entrefosc
la teva petja viva
inassolible.

Cirera a l'arbre.
El sol vermell s'amaga
rere les fulles.

Caminem sols
a l'ombra d'un silenci
que a cops ens crida.

L'ombra del gnòmon
assenyala el migdia.
Dins meu, la nit.

Va passar l'ombra
sens deixar cap petjada.
Encara cremo!

Avui te'n vas.
La teva ombra, cega,
no vol seguir-te.

Mateix paisatge.
La tarda n'és una altra.
Encara l'ombra...

*Solitud de tarda buida.
Molt abans d'anar-te'n,
les mans ja s'havien acomiadat.
L'àpat ja ha acabat,
els comensals no hi són.
Sota la taula, nomé
l'olor de la teva ombra.*